

Druga strona postępowania: UZ (przedstawiciel: adwokat J.N. Louis)

Sentencja

- 1) Odwołanie główne oraz odwołanie wzajemne zostają oddalone.
- 2) Parlament Europejski zostaje obciążony kosztami związanymi z odwołaniem głównym.
- 3) UZ zostaje obciążona kosztami związanymi z odwołaniem wzajemnym.

(¹) Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București – Rumunia) – Wilo Salmson France SAS / Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

(Sprawa C-80/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 167 – 171 i art. 178 lit. a) – Prawo do odliczenia VAT – Zwrot VAT na rzecz podatników mających siedzibę w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie zwrotu – Posiadanie faktury – Dyrektywa 2008/9/WE – Odrzucenie wniosku o zwrot – „Wyksięgowanie” faktury przez dostawcę – Wystawienie nowej faktury – Nowy wniosek o zwrot – Odrzucenie]

(2021/C 513/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wilo Salmson France SAS

Druga strona postępowania: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

Sentencja

- 1) Artykuły 167–171 i 178 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., oraz art. 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określającej szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim należy interpretować w ten sposób, że prawo do zwrotu podatku od wartości dodanej (VAT) obciążającego dostawę towarów nie może być wykonywane przez podatnika niemającego siedziby w państwie zwrotu, lecz mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, jeżeli ów podatnik nie znajduje się w posiadaniu faktury w rozumieniu dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/45, dotyczącej nabycia odnośnych towarów. Tylko wtedy, gdy dokument jest dotknięty wadami, które pozbawiają krajowe organy podatkowe danych niezbędnych do uzasadnienia wniosku o zwrot, można uznać, że taki dokument nie stanowi „faktury” w rozumieniu dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/45.
- 2) Artykuły 167–171 i 178 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/45, oraz hipotezę pierwszą z art. 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2008/9 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby wniosek o zwrot podatku od wartości dodanej (VAT) dotyczący danego okresu zwrotu został odrzucony z tego tylko powodu, że ów VAT stał się wymagalny we wcześniejszym okresie zwrotu, podczas gdy został on zafakturowany dopiero w owym danym okresie.

- 3) Artykuły 167–171 i 178 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/45, oraz dyrektywę 2008/9 należy interpretować w ten sposób, że jednostronne anulowanie faktury przez dostawcę po wydaniu przez państwo członkowskie zwrotu decyzji odrzucającej wniosek o zwrot podatku od wartości dodanej (VAT), który opierał się na tej fakturze, oraz wówczas gdy decyzja ta stała się już ostateczna, po czym nastąpiło wystawienie przez tego dostawcę w późniejszym okresie nowej faktury dotyczącej tych samych dostaw, które nie zostały zakwestionowane, nie ma żadnego wpływu na istnienie prawa do zwrotu VAT, które zostało już wykonane, ani na okres, z tytułu którego powinno ono zostać wykonane.

(¹) Dz.U. C 279 z 24.8.2020.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko ZX

(Sprawa C-282/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa 2012/13/UE – Prawo do informacji w postępowaniu karnym – Artykuł 6 ust. 3 – Prawa osób podejrzanych lub oskarżonych do informacji dotyczących przysługujących im praw – Artykuły 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Ustawodawstwo krajowe nieprzewidujące trybu postępowania w celu usunięcia po wstępnej rozprawie nieścisłości i braków w treści aktu oskarżenia]

(2021/C 513/17)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

ZX

przy udziale: Spetsializirana prokuratura

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które nie przewiduje trybu postępowania pozwalającego usunąć, po przeprowadzeniu rozprawy wstępnej w sprawie karnej, nieścisłości i braków w treści aktu oskarżenia, które powodują naruszenie prawa osoby oskarżonej do otrzymania szczegółowych informacji na temat oskarżenia.
- 2) Artykuł 6 ust. 3 dyrektywy 2012/13 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sąd odsyłający jest zobowiązany do dokonania, w możliwie najszerszym zakresie, wykładni zgodnej ustawodawstwa krajowego dotyczącego zmiany oskarżenia, która pozwalałaby prokuratorowi na usunięcie w toku rozprawy nieścisłości i braków w treści aktu oskarżenia przy zapewnieniu aktywnej i rzeczywistej ochrony prawa osoby oskarżonej do obrony. Tylko w przypadku, gdy sąd odsyłający uzna, że wykładnia zgodna w tym znaczeniu okazuje się niemożliwa, sąd ten powinien odstąpić od stosowania przepisu prawa krajowego, który zakazuje zawieszenia postępowania sądowego i zwrotu sprawy prokuratorowi w celu sporządzenia nowego aktu oskarżenia.

(¹) Dz.U. C 287 z 31.8.2020.